

NOCNIK TEATRALNY. III OZIMSKA NOC TEATRALNA

25 maja, g. 17.30

W programie

17.30

Wernisaż wystawy prac plastycznych **Wojtka Siudei**.

18.00

"eksPLoracja" - autorski spektakl **teatru KRZYK**.

Każdy zespół chcący istnieć i współtworzyć swoją rzeczywistość razem wkracza w czas najtrudniejszych wyborów. Okres próby porównać można do badania nieznanymi dziedzin i obszarów, w których chce się przebywać całą grupą.

Niepokój zespołowości to nasza obecna partytura, z którą chcemy się podzielić z widzami. Najnowszy spektakl można też nazwać szkicem na temat wyborów, przed którymi stajemy, albo iluzji, że takowych dokonujemy. Jako inspirację potraktowaliśmy wydarzenia z historii Polski przed rokiem 1989. Nie traktujemy ich jednak jako zbioru popkulturowych gadżetów, ani jako wydumanego mitu założycielskiego współczesnej Polski i Europy. Dzielimy się naszą refleksją szukając przez pryzmat przeżyć naszych ojców i matek.

Zrozumienie decyzji, za które prędzej czy później przychodzi nam zapłacić wysoką cenę, jest mądrością, do której się dochodzi. Nierzadko w sposób bolesny i tragiczny. Można tylko wierzyć, że więzi, których zrozumieć nie sposób, ostatecznie okażą się węzłem na całe życie.

Scenariusz: Zespół

Reżyseria: Marek Kościółek

Występują: Anna Giniewska, Marcin Pławski, Mateusz Zadala oraz Marek Kościółek.

19.20

"Gracz" - monodram wg. Fiodora Dostojewskiego w wykonaniu Michała Pustuły - **teatr ECCE HOMO**.

"Namiętność to żywioł, w którym żyjemy. Bez niej, możemy tylko wegetować".

To słowa Lorda Byrona. Fiodor Dostojewski, w swojej powieści daje wnikliwy portret człowieka ogarniętego namiętnością hazardu gracza, zarówno przy ruletce w kasynie jak i w życiu. Bohater przedstawienia postawiony jest przed nami jak zwierciadło, które próbuje powiedzieć: "nie umiem was nauczyć, Dzieci jak macie żyć."

Stanisław Miedziewski

Scenariusz i reżyseria: Stanisław Miedziewski

Występuje: Michał Pustuła

20.35

"Po nitce do pępka" - spektakl wg. Anny Świrszczyńskiej, **teatr BIAŁY**.

„Po nitce do pępka” jest sztuką manipulującą najgłębszymi pokładami ludzkiej psychiki – symbolami i archetypami, a od czasów Freuda i Junga ja jako widz jestem nieustannie oswajany z interpretacjami snów – czyli osobistej wersji mitów. Jednocześnie mimo, że Biały Teatr sięga do archaicznych korzeni teatru – czyli obrzędów i misterii to pozostaje – przynajmniej moim zdaniem - w centrum jednego z głównych zjawisk w obecnej kulturze, czyli właśnie powrotu do źródeł. Wielość odniesień w warstwie tekstowej, choreograficznej i – ośmielę się dodać – muzycznej sprawia, że spektakl działa na wyobraźnię z wielką siłą. Co jest moim zdaniem kluczem do spektaklu, zagubionym końcem nitki? Jedyny element początkowo pozornie niepasujący – udział mężczyzny w spektaklu, w którym teksty są prawie tylko o kobietach i z kobiecej perspektywy. Ale ten trudny do zaakceptowania dysonans okazuje się być coincidentia oppositorum – jednością przeciwieństw. Początkowy męsko – żeński dwugłos w ostatniej scenie spektaklu okazuje się jednym głosem. Kobieta w mężczyźnie, a może mężczyzną w kobiecie. „Po nitce do pępka” jest moim zdaniem odwróconym mitem o Mefiście i Androgynie. Wydaje się, że wszystko w spektaklu Białego Teatru jest przemyślane – teksty mają nieprzypadkową kolejność, gra aktorska celnie podkreśla emocje i siłę oddziaływania symboli. Ruch sceniczny jest rodem z archaicznych obrzędów, śpiewy niczym z utworu Meredith Monk-eksperymentalne i pierwotne jednocześnie. Udział w spektaklu był dla mnie prawdziwym przeżyciem estetycznym i emocjonalnym.

Aleksander Zieleń

Reżyseria: Janina Tomaszewska

Występują: Marta Andrzejczyk, Izabela Mańkowska-Salik, Agnieszka Reimus- Knežević

21.40**"Tchnienie"** - autorski spektakl **teatru PRZEDMIEŚCIE**

„Tchnienie” to kameralna opowieść o miłości, śmierci i cierpieniu. Życie bohaterów toczy się na pograniczu jawy i snu, rzeczywistości i wspomnienia. Na plan pierwszy wyłania się pojedynczy człowiek postawiony sam na sam w obliczu śmierci.

To prosta, wzruszająca historia na parę aktorów, stare łóżko, walizkę, prześcieradło i rzutnik, który służy do pokazywania rodzinnych fotografii, a czasem strzela jak karabin niemieckiego żołnierza. Jest i śmiesznie, i tragicznie, i całkiem zwyczajnie, jak to w życiu. Historia opowiedziana szczerze, nastroja do własnych wspomnień i głębokich refleksji nad istotą życia. Co po nas zostanie? Może tylko taka historia?

W najnowszej sztuce Teatru Przedmieście każdy znajdzie odbicie swoich najgłębszych tęsknot, pragnień i lęków, swojej wrażliwości i siły. Te filozoficzne rozważania, które odbywają się poprzez dialog aktorów z publicznością zmierzają do postawienia ważnego pytania: czy miłość może nas uwolnić od strachu przed śmiercią?

Tekst i reżyseria: Aneta Adamska

Występują: Aneta Adamska i Maciej Szukała

23.00**"Opowieści z szafy"** - autorski spektakl **Grupy WINEGRET**

Spektakl jest inspirowany spontanicznymi i nie skrupowanymi zachowaniami dzieci oraz odkrywaniem niezbadanego świata przedmiotów.

To min. próba odpowiedzi na dziecięce pytanie: co dzieje się z przedmiotami, kiedy nikogo nie ma w domu? Czy świat nieożywiony może być pełen historii, przeżyć i emocji? Czy poszczególne części ciała żyją osobnym życiem?

Tytułowa szafa, to miejsce, gdzie na wieszakach wiszą nie tylko różnorodne ubrania, ale i różnorodne scenariusze: często podziurawione, nie do końca modne, nie zawsze wygodne, ale pełne osobliwego uroku.

Spektakl przepełniony ciepłym humorem, liryką i groteską. Zaskakujący pomysłowością oraz ciekawymi rozwiązaniami technicznymi. Daleki od konwencjonalnego ujęcia klasycznych tematów poprzez oryginalne środki wyrazu.